

EL SOMNI D'EN GABRIEL

Temps era temps, hi havia un nen que es deia Gabriel. De molt petit, va tenir un accident de cotxe on el seu braç i el seu pare van desaparèixer.

El Gabriel era alt, molt fort i àgil. Els seus cabells eren foscos, els seus ulls clars i era bastant prim. Li encantava xerrar i era amable amb tothom. Li encantava anar a l'escola. Una escola gran, amb un rellotge gegant i sempre plena de gent.

Vivia amb la seva mare en una casa al mig del camp, prop d'un poble petit. Ella es deia Sara i era tan alta com el seu fill, amb els cabells llargs i un coll llarg com el d'una girafa. Tenia 42 anys, era molt amable i sempre estava calmada.

A en Gabriel li encantava anar al camp d'handbol que estava als afores del poble. Aquest camp era molt gran i tenia 300 cadires per al públic.

Un dia, en Gabriel tenia moltes ganes d'aprendre un esport i com que li agradava tant l'handbol va pensar que potser podia provar de jugar en un equip. L'endemà, va anar a l'escola i li va explicar la gran idea al seu amic, l'Arnau. L'Arnau era gran, amb cabells llargs i molt graciós. En Gabriel confiava molt en ell.

Quan en Gabriel li ho va explicar tot, l'Arnau li va dir que no podia fer aquest esport perquè li faltava un braç. En Gabriel s'havia acostumat a fer la seva vida amb un sol braç i no havia pensat que podria ser un inconvenient per a poder jugar a handbol. Després de parlar amb l'Arnau, en Gabriel va tornar a casa i, trist, es va estirar al llit tot plorant. No podia dormir pensant que no podia jugar a aquell esport que tant li agradava per culpa de l'accident que ja quasi ni recordava.

La mare el va sentir plorar i va pujar per a veure què li havia passat. En Gabriel li va explicar tot i ella li va dir:

- Gabriel, no ploris. Trobarem una solució! Ara, dorm. Demà és cap de setmana.

En Gabriel es va tranquil·litzar una mica i li va contestar:

- D'acord, mare. Fins demà.

L'endemà, en Gabriel estava millor. Es va dedicar a posar pòsters d'handbol a la seva habitació. Sobretot, tenia pòsters del Barcelona que era l'equip que més li agradava.

La mare va voler parlar amb ell i li va dir que havia de ser fort i provar de jugar amb un sol braç per a aconseguir el seu somni. Així, van buscar i van trobar un equip que li va concedir una prova per a la setmana següent.

Va arribar el dia de la prova i tothom va veure que ho feia molt bé, així que l'equip el va acollir. A poc a poc, va aprendre a jugar amb un sol braç, tot dedicant-hi molt de temps i energia.

Al cap de molts anys, quan es va fer gran, es va fer famós per ser el millor jugador del món amb un sol braç.

Gràcies a la seva mare Sara, en Gabriel va poder aconseguir el seu somni i van ser feliços i van menjar anissos.

Biel Vázquez Ariño